

4. Ea, quæ hîc communicari dicuntur, vel ipsam personam concernunt: vel naturas diversas consequuntur.

5. Concernentia integram CHRISTI personam, sunt partim *duæ naturæ, divina & humana*; partim *per-sona ipsa*. Per hosce autem terminos quid hîc intelligatur, non opus est, ut declaretur: quandoquidem eorum significatio, & plenarius intellectus pendet ex eis, quæ in præcedente disputatione tractata & explicata sunt.

Duæ naturæ:
Persona.

6. Consequentia naturarum sunt *propria*: non quidem quòd divina propria essentiam divinam ita consequantur, ut humanam humana: sunt enim illa cum natura ταυτὸ & planè idem: sed quia cum in modum ab intellectu nostro (qui propter summam suam imbecillitatem totam essentialem DEI virtutem simul apprehendere nequit) concipiuntur.

7. Distinguiamus in nostris *Institutionibus Logicis lib. I. cap. 4.* inter ἰδίον πρὸς κατηγορίαν, nempe quod ita distingui-
cimus respectu ὑποκειμένου πρὸς κατηγορίαν: Et inter ἰδίον πρὸς ὑπαρξίν, quod ita vocamus respectu inhæſionis, si-
ve πρὸς ὑπαρξίν.

Proprium
distingui-

8. Illud includit non tantùm ἐπισημῶδες, verùm etiã ἀδῶδες: hoc tantùm ἐπισημῶδες & accidentale proprium.

9. Quam distinctionem propterea præmittimus, ut inter propria etiam numerare possimus essentialia Dei attributa, quæ humanitati per unionem communicata hoc loco dicuntur: Quæ sanè accidentia Divinæ substantiæ judicanda non sunt, quippè in quam nullum omnino cadit accidens: Sed essentialia, imò essentialia DEI ipsa.

Propria di-
vina non
sunt acci-
dentia.

10. Omnipotentia enim non est DEI qualitas ἐπισημῶδες,